

Залисани въ разказа на учителя, за силата на водата, вървѣхме и ненадѣйно прѣдъ насъ се откри хубавия изгледъ на водопада.

Блатниятъ славей.

(Басня).

Прѣзъ единъ горещъ лѣтенъ день една тъмнозелена жаба излѣзла край брѣга на селската рѣка да се припече на топлото слънце. Обръщала се тя на разни страни срѣщу ясното слънчице и не можала да се нарадва на животворнитѣ му лъчи. Отъ врѣме на врѣме тя се гуркала въ бистрата вода и канѣла своитѣ сестри да дойдатъ и тѣ да се насладятъ на хубавото слънчице.

Отъ благодарностъ къмъ слънцето жабата намислила да му изпѣе най-хубавитѣ си пѣсни. Седнала на единъ подводенъ камъкъ и запѣла своята жабешка пѣсень:

— Коакъ—кававакъ.... Кавакъ—кавардакъ!

Замълчи малко и пакъ продължи:

— Брекике—брекике..... Коаксто—коаксто!

Тя тъй се захласвала въ своитѣ пѣсни, че не виждала що става около нея: Отваряла широко уста, мърдала на разни страни прѣднитѣ си крака и прѣсти, като че ли свири и пѣе на нѣкое пиано. Който я слуша, ще каже, че е блатно славейче.